

[Transcript] Čestmír Strakatý / Dušek: Víím, že jsem trapnej a pro lidi blázen, je mi to jedno. Žijeme ve snění a máme nekonečná těla

Tady je Čestmír strekatý, vííte jítte u dalšího dílu meho podkáztu.

Mozdí kůž, za všechnu podporu na Hero Hero.ce.

Olo, mé nočest. Jsem něm hostem, dnes je herec Jaroslav Dušek.

Vítám vás. Dobrý den. Dobrý den.

□ by hříc hráč, možná.

No, já to mám račí, že jo.

Ty to máte račí.

Na druhů stanu, všichni jsme tak trochu hráči, ne?

Všichni tak trochu hrajíme hrajíme hry.

To je něco další ho, to je mnohotémat,

Ale to slovo hráč používal Ivan Vyskočil, milovaný můj učitel a takový, jako inspirátor.

A on vždycky říkal, tě, co hrají to improvizované divadlo, to nejsou herci,

že herce jako má roli, myvá režizera, je obsazen, že jo.

Herce vlastně té zvláštní bytost čeká na obsazení.

Čo, jak by řekl, že je to poslední, po čem to užíte, aby vás někdo v obsaděl,

ale v tom klasickém hercství, jdete, koukáte, jestli jste teda obsazen,

a když jste obsazen, tak je to dobrý, samozřejmě, pokud jste obsazen dobře,

jste obsazen divně, no tak taky nejste rád.

No a tohle ty my, co hrají to improvizované divadlo,

Vyskočil to označovat spíš slovem hráč, protože tenhle hráč je nejenom

hrec a zálevení režize, zálevení divák, naskou má to ze všech úhlů,

a tím je to taková hrá a ten hráč hrají tu hru víc, než roli.

Ale vy přece nehrajete jenom improvizované divadlo,

vy hrajete vizitu respektive, to fut pokračuje,

a hráv převážně improvizované divadlo.

Ale jste pořád ve filmách, jste pořád nejsenčoviče, nepak ve filmách.

To jenom tím, že jste neprízou nějaký filmy,

tak to je pravda, je pravda, že v nich jste míň, než jste býval.

Jo, ale ono to taky není, ono to je tak, že já jsem zahrál v pár filmách,

který měli jako velký ohlas, tak zvadě.

Takže pelíšky měli milion diváků, pupendo 900, nevím kolik tisířel,

musíme si pomáhat, bylo nominovaný na oskara,

takže tyto filmy měli takový divoký včeli vyhráli Rottergámře,

takže to byli takový filmy, který měli takový ohlas.

A pak jsem zahráli v nějakých filmech, který třeba...

Hráste ve spoustě filmu?

No nevím.

Teď konec, máte film respektive za chvíli, má preměru, film dvěslová jako klíč.

To je váž nový film, respektive, nový film, ve kterém hrajte pokračování

u směvu smutných mužů, další film, ve kterém jste hrá, nebo respektive.

To tam nehrá už, a se tam mihnu.

To je film, ve kterém se mihnu, tak zvaně.

Já nejme si to jako neuměňčujete, jestli vlastně z toho neděláte mý, než to je?

[Transcript] Čestmír Strakatý / Dušek: Víím, že jsem trapnej a pro lidi blázen, je mi to jedno. Žijeme ve snění a máme nekonečná těla

No ne, já z toho nedělám nic víc, než jsem měl dva natáčecí dny, nebo tři.
Ta role se tam mihne, potom že v té druhý části filmů
i je tam ta scénak, po který, kterou Pepík Formánek byla pro něj
v jeho životě jako iniciační, že jo.
Ono to byl spisovatel Josef Formánek, to napsal předlohu respektive kníhu,
podle která je ten film.
Ráči mi to vysedlujte, protože já to mohli...
Já to vědí, já to víím, samozřejmě.
Ale líbilo se mi to, že to říkáte mě.
Teď to jako pobavilo.
Jo, to je pravda, vlastně Pepík to napsal.
Ty byste zapomněl, já víte co?
No já už to mám.
Já to mám popletený.
A Pepík tedy měl iniciační setkání,
kdyžel jakoby v takovým stavu transu,
kdy na něj promluvil ten boží hlas,
kde na něm mluvil hlas nějakěj,
který mu říkal, bem si jen to nejenutnější a běž.
A on to udělal.
A vyrazil do úlic, měl se bou battle,
měl svoje archiologické zbídečky,
pak měl se bou asi 70 tisíc korun,
to rozdál nějak cestou,
a nesel to nejenutnější.
Je mu se stalo v noci.
To je realná příhoda,
že on tam slyšel nějakěj nárast,
auto narazil do nějakého člověka,
takže jako bezdomovce,
ten bezdomovce se na nějak jako váhl zraněnej,
on k němu šel, řekl můj bratříčku,
co se ti stalo,
on mu něco povídal,
ten mu ještě říkal, nechceš do nemocnice,
on říkal, já, ubec žádným případě,
tak to v tom filmu není,
proto to vyprávím,
že neprozrazuju všechno z filmu.
No a on mu říkal, a co bys potřeboval?
A on mu řekl, kup mi 3 pivá.
A pepik byl v té době už vylečený alkoholik,
takže on říkal tomu člověku,

[Transcript] Čestmír Strakatý / Dušek: Víím, že jsem trapnej a pro lidi blázen, je mi to jedno. Žijeme ve snění a máme nekonečná těla

to ne, bratře, ten alkohol výšťě je něco hrozniho,
a ten chlap mu říkal, co ty víš v alkoholu,
víš co já vím v alkoholu,
a on to byl bývalý slavnej hokejista,
jeho šménou bychom i mohli říct,
ale já říkal, to nebudem,
a on začal mu povídat,
já měl miliony, já měl prachy,
já měl baráky, já měl všechno,
co ty mě budeš tady vykládat.
A na jednou se ten člověk proměnil,
a ten opilec byl na jednou úplně jako bystrí zrivé
a na jednou řík tomu Pepíkovi,
na co se stohtěl zeptat s očí do očí.
A on v tom filmu má to,
že se chce zeptat s očí do očí boha,
že by se chtěl zeptat boha s očí do očí,
a tenhle chlap se mu změnil prostě před jho zraky,
vzakou nějakou zvláštní bytost a říkal,
na co se stohtěl zeptat s očí do očí.
A on dostal úplně ten Pepík jako uvítržení,
co se stalo.
To bylo bohá jako bych.
No bohá něco.
Světlo prostě něco.
Změnu.
A zase pak ten chlap dosto byl v opile,
a Pepík tohle zažil a on chtěl
a tohle tu senu, on to chtěl,
aby to bylo jako vono.
Takže tím chci řík,
že se tam mihnu,
ale je tam taková chvíle,
která pro toho Pepíká byla v životně zásadní,
a on ohroměl pěl na tom,
aby se tohle jako povedlo.
Takže tam pořád potravoval bym toho natáče,
před ním vůd mi radil,
pořád ze hnou chodil,
pořád mě motivoval vnitřně psychologické a tak.
Takže ta scena pro Pepíká byla zásadní,
ale ze díska toho filmu,
když tam sedíte, koukáte,

[Transcript] Čestmír Strakatý / Dušek: Víím, že jsem trapnej a pro lidi blázen, je mi to jedno. Žijeme ve snění a máme nekonečná těla

tak byla, tak ta rola je malinkáž,
jo samozřejmě.
Jaký je ten film?
Ten film je nádherný.
Ten film je z celem imořádný,
se domnívám,
myslím si, že je to docela ojedinělej film tou formou
v naší kinemotografii,
teda v České,
a myslím si, že ten film je na tolik mimo ty trendy,
jo takové ty,
není tam nikdo na vozíku,
není tam transeksuál,
nikdo nemění po hlaví.
Neděje se tam žádná věc,
že by psychologicky někdo prožíval
nějaké trauma z toho,
z takových těch věcí,
který se dneska,
jak je to,
je to už v těch podmínkách na toho oskaraže,
co tam všechno musíte mít,
tam jsou nějaké stanovené podmínky,
co v tom filmu musí proběhnout.
Myslím, že to je Mitus,
je to taková urban-myster,
řekněme, je to trochu karikováno,
ale mluví se zaprví do jedno.
Prze se dobře víte,
častný než je,
já bym si mluví o týmech,
které mají dělat ty filmy
a tam pak mají být ty různé menčiny a tak dále zasepeny.
Když se zpětte jakla,
jak musela vysvětluvat americkým producentům,
že černoši nebudou hrál husity,
že tam mělo byt procentu černochoů v rolích,
že to jsou takový trošku jako,
co je takový ten nájsvět,
který dbá na to,
aby nedošlo k desinformaci
a tak vám černoši hrajú baroktní šle chcete,
že jo, a to nikomu nevadí.

[Transcript] Čestmír Strakatý / Dušek: Víím, že jsem trapnej a pro lidi blázen, je mi to jedno. Žijeme ve snění a máme nekonečná těla

To je ohromná sranda,
když je to v fantaskným příběh.
Já jsem, tu diskusi za znamenat
třeba k jednému seriálu,
který jednak jako vlastně
není moc kvalitní, ale to je jedno,
a tam právě byla královna černošská
tak dále, ale není to realný.
No iště drtáťan taky nebyl.
Příběh nemohl byt královna černošská.
Určitě.
Malá morská víla příběh nemohla byt královna.
Určitě.
Jo, tak to,
tohle to řekněte nějakém Černochům v Americe,
proč by nemohla Černoška
byť královnou baroku.
Tuhle je ská debata.
No a to, co jste říkal z toho,
ohledně,
ohledně to, co se stalo panu formánkovistím
s ním bezdomovcem,
později tedy nějaký ten transcendentalní zážitek.
To něco, čemu rozumí to, co je vám,
a tomu rozumím vyské.
Já jsem právě byl za pepou v době,
kdy on byl na návštěvě věz Blázince doma
a byl jsem u něj a manželka se ho bála tehedy,
protože se jí jako změnil před točím a manžel,
že jo z divokého pepy,
v opilce,
že jo z takového divočáka
se stal naprosto,
už lechtějí muž,
který mluví pravdou a je také,
a ona byla,
bráte, kdy říkala,
ale já nechci toho letnového pepu,
já chci toho starého pepu,
a trošku se ho bála,
pohybovala se tam taková malá cera,
velmi hezky s pepou komunikovala,
a já jsem říkala tím manžel,

[Transcript] Čestmír Strakatý / Dušek: Víím, že jsem trapnej a pro lidi blázen, je mi to jedno. Žijeme ve snění a máme nekonečná těla

ale se bojí se ho ta cera,
a ona říkala, ne,
já říkám, tak se toho drží.
Vždy se toho,
kdyby on byl divnej,
tak ta cera je první.
Kdo to pozná?
Kdo to pozná?
A jsi ona ho bere jako úplně takhle,
na přímok, wíele,
tak je to v pořádku.
A prostě na pepu promluvil hlás,
to, co mu ten hlas řekl,
je to částešně v té knize,
to je všechno krásné zdělení,
o tom letom světě v harmonii,
v pořádku,
a to, že na něj kogo může promluvit hlás,
který mu něco říká,
věříte tomu?
Tak na malý děti mluví pořád,
malý děti mluví z neveditelnýma kamaráda,
mám bez problému,
protože to malý děti má ještě
neukotvený percepční bod,
víte, percepční bod, co je,
to je to, co šamaní toho značiu,
nebo kasta nedato,
mluví o percepční bodu,
a percepční bod je něco,
o čem my vlastně nevíme.
A to je to,
díky čemu věříme,
že tohle to je ta realita.
Když jste dítě,
tak většinou máte realitu širší,
tajemnější a nevyspytatelnější,
a vy se jí postupně učíte pojmenovávat
díky rodičů, ma dospělejím
a filmům a všemu tomu,
jako se dozvídáte,
jak věci jsou, tak zvaně.
A tím vy kotvíte svůj percepční bod

[Transcript] Čestmír Strakatý / Dušek: Víím, že jsem trapnej a pro lidi blázen, je mi to jedno. Žijeme ve snění a máme nekonečná těla

a ten se vám pohne,
když použijete drugu,
nebo se vám pohne,
když budete na dýchání holotropní.
Nebo se vám pohne
při nějakým velkým otřesu životním,
když se stane něco neobvyklího.
Může se vám pohnout
v podstatě, kdykoliv,
kdy ego oslabí svou nadvládu,
oslabí svou pozornost,
protože ten percepční bod
zároveň kotví tento iluzi toho ego,
jo, Jaroslav Dušek, rodné číslo, adres a otec.
To je percepční bod,
ve skutečnosti já nevím, kdo jsem,
že jo, to je úplně.
My jsme bytost, která nechápe kdo je,
protože kdy se podíváte na to,
co lidí umí, co umí lidské tělo,
co umí boňky v tuto chvíli,
boňky v našich tělech,
tady jerou jako bázni,
my o tom nic nevíme.
My to nevíme,
jako to i sedíme,
že máme do jem, to si povídáme, ne?
A tady makají miliardy bytostí,
který v tuh...
Já nevím, se to víte,
v těch boňkách se točejte kvíty části
protejnová 1500 krás za vteřinu,
jo, tam probíhají rotace,
který si vlastně nedovedeme ani představit,
jo, 15 otáček za vteřinu
v každý boňce těla teď,
jo, a tohle to všechno jsme my,
tohle my jsme a nic o tom nevíme.
Máme frekvenční těla,
ohromní nekoneční těla,
kterýma se navzájem prostupujeme,
těla, který fungují při rodinech konstelacích.
Víte, co to je, že jo?

[Transcript] Čestmír Strakatý / Dušek: Víím, že jsem trapnej a pro lidi blázen, je mi to jedno. Žijeme ve snění a máme nekonečná těla

No tak vííte, co jde?
Tam byme teď nějaký lidi,
ty se jako neznáj,
oni jako by stvárňou nějaký lidi,
který neznáj,
no a na jednou stoupí do těch roli
a začnou jednat z celá,
jako v souladu s tím,
jak ty lidi v životě jsou,
a teď také to možný, že jo.
Jak je možný, tohle to všechno,
a to je možný proto,
že my jsme úplně něco jiného,
nejsi myslíme,
ale to, co si myslíme,
že jsme to je kotveno-percepčním bodem.
Jo?
A takže třeba Indián je pro sebe zvíře,
který je součástí světa.
On není nějaké vláce světa člověk.
On ani se nepovažuje,
že je za intelekt.
Jo?
My máme kurikulum vííte,
že jo, co všechno jsme vystudovali.
To je náš percepční bod.
To si myslíme, že jsme.
Indián, když se zeptáte,
co umíš,
tak on řekne,
nic.
A vy řekne,
teď on snad ne,
umíš chytit rybu,
ne,
postavit chýši,
ne.
On v tu chvíli to nedělá,
proto to v tu chvíli neumí.
My to mu nerozumíme,
pro nás je to jako,
to je nějaký divný ne,
jak on to uvažuje.

[Transcript] Čestmír Strakatý / Dušek: Víím, že jsem trapnej a pro lidi blázen, je mi to jedno. Žijeme ve snění a máme nekonečná těla

Dí to umí,
dí to včera dělal.
Včera jo?
Ale teď,
když mluví,
tak on je tak v přítomnosti,
ponořené,
naprosto,
že jako,
teď neumí stavit chýši.
Teď povídá.
Jo?
A ten percepční bod
je mnohem
uvolněnější,
než,
než je u dospělejch.
Dospělej ten percepční bod,
utáhnout,
že jo?
A pak si třeba myslej,
že na ně ne mluvit buch,
a kdyby na ně mluvil,
tak jsou blázni.
Pak svojou se lidi,
který jsou věřící a módlej se vůd,
a jsou rádi,
když vodna ně mluví,
že jo?
A rozhodně si nepřiprade jako blázni,
když jsou šťastní,
když na ně,
promluví buch.
Vás můžou promluvat stromy,
roztlyny, kameny,
slunce,
to všechno mluví.
Ono to pořád mluví,
nějakou frekvenční řečí,
že jo?
To znamená geolog,
když kouká,
když se o řekneme stupitně,

[Transcript] Čestmír Strakatý / Dušek: Víím, že jsem trapnej a pro lidi blázen, je mi to jedno. Žijeme ve snění a máme nekonečná těla

když si geolog dívá na vrstvy,
no tak to na něj mluví,
on to čte.
On čte nějakou správu,
že jo?
A tu správu tam vyčítá z toho,
kde lajk,
který má jiný percepční bod,
nic nevidí.
Kouká to do nějaké horněny,
tam jsou nějaké zrníčka,
vidíte, že je tam nějaká žíla,
třeba,
že jo?
Ale už toho nevičte té tlák,
tohle období,
kdy to bylo,
a to on vidí,
on to čte.
A tím pádem,
jak si kotvíme ty percepční body,
tak velmi různě rozumíme realitě.
V tomto smyslu jsme velmi
rozmanitý bytosti.
No a to je
pepíku v přípatě ten,
že on se dostal do to,
čemu se říká psycho-spirituální krize,
veli Ampoltikový,
že o tom natočil skvělý film,
Stemnoty duše světlo,
se to menuje.
Jeden z těch hrdinů je tedy pepík,
formánek tam,
a tam vyprávě lidi,
co se jim stalo,
když zažili takový ten totální propad,
dno,
stráta identity,
úplné chaos,
ženská,
který vzali děti,
a tak dále.

[Transcript] Čestmír Strakatý / Dušek: Víím, že jsem trapnej a pro lidi blázen, je mi to jedno. Žijeme ve snění a máme nekonečná těla

A pak,
to jsou ty lidi,
který se z toho dostali,
nejto štěstí,
nebo,
jak to označit,
že na jednou
se uklidnili,
a stratili ten strach
a ten chaos,
a na jednou do nějich
klid
se stalo jako neotřesitelným,
protože
oni prošli takovým peklem,
a když nejvístoupili
přes ten vzínčný klid,
tak na jednou ten klid jim
nemůže nikdo vzítuš,
protože oni vědí,
že to je to,
co jsme,
ta hluboká bytost,
která je mnohem větší,
nejsi myslí,
jako by frekvenčně,
tělesně, kam dosahujeme,
to není toto jenom,
a tyto lidi už to vědí,
takže Pepik tam říká,
šel jsem, díval jsem se na nebe
a viděl jsem, že jsem to já.
Koukal jsem na strom
a viděl jsem, že jsem to já.
Potkával jsem lidi
a věděl jsem, že jsem to já.
A v tu chvíli to víte,
a v tu chvíli to víte
v té evidenci,
kterou normálně
v tom běždém precepčním bodu
nemáte.
No to je

[Transcript] Čestmír Strakatý / Dušek: Víím, že jsem trapnej a pro lidi blázen, je mi to jedno. Žijeme ve snění a máme nekonečná těla

příběh pana formánka.
No, já přemí,
navadí mě dve věci.
Zapravě až tohle uslyší
za spolku Sisyphus
nebo odnikat, takhle...
Už to znajvode mě.
...dou posílat nový budný balván
nebo něco podobného,
protože si řeknou...
Už ho cennily.
Už ho cennily, to je pravda.
Vnímáte vy to, co teď říkáte
jako kontroversný,
nebo to je prostě vaše,
řekněme pravda,
která to, že někdo si řekne,
to je úplně
v nesouladu z evidenci.
Určitě.
Jedskou a tak dále.
Tak řeknout toho tak dobře.
Je to moje, tak sebo to nestaríte,
nebo já nevím.
Tak v tom případě já bych mu doporučil
proskoumejte průzkum Americké univerzity,
která teď skoumá působení
molekuli DMT, dimetriptaminu
v lidskem těle.
A to je Americká univerzita.
A skoumají dlouhodobě,
co dělá dimetriptamin
v lidským těle.
A oni mají psychonauty,
říkajím psychonauty,
dobrovolníky,
ty si nechávají do těla řízeně
vpravit
jakou si odpovídající hladinu DMT,
psychotropný mlátky.
Dimetriptamin
je molekula, kterou máme běžně i v těle,
můžete ji aktivatřá při holotropným dýchání

[Transcript] Čestmír Strakatý / Dušek: Víím, že jsem trapnej a pro lidi blázen, je mi to jedno. Žijeme ve snění a máme nekonečná těla

nebo při pojřítí a jahuasky,
patrně i při dalších
nějakých eniciačních roztlinách.
Ale tam se to děje
v takovém, jakoby řekněme,
neřízeným formě,
nějakýho přívalu a odchodu.
Ještě oni to dělají,
takže tom udržijou nějakou hladinu,
toho DMT.
A teď jim ty psychonauti,
jak mi nájdete hladina,
tak oni v tu chvíli,
jsou v nějakým paralelním vesmíru.
Komunikou z nějakějma bytostma,
který normálně nevidějí,
ale teď je vidějí.
Ty bytosti se k ním obracují jako přátelů,
mluvějí na řekni.
To, že je vidějí,
znamená, že ty bytosti jsou realní,
nebo to je jedno,
protože je vidí.
Právě, to je ta debata,
co je realní.
Když jste ve snu,
zápasíte s nějakým perete,
se jezdíte na koni,
kde jste?
Kdo jezdí na koni?
Jezdí na koni?
Vaše celé tělo v tu chvíli,
to všechno dělá.
Když to labérž skoumal v tý laboratoři,
kniha, lucidní snění,
labérž, výbodné autor,
z taky z dobrovolníkama,
tak zjistil,
že všechno v těle ty svaly
vykonávají ty úkony,
který jako se vám zdaj,
ne v tom smyslu,
že byste takhle třeba běželnohama,

[Transcript] Čestmír Strakatý / Dušek: Víím, že jsem trapnej a pro lidi blázen, je mi to jedno. Žijeme ve snění a máme nekonečná těla

ale vám se zatínají a povolují u svaly,
jako byste běžel.
Nahrne se vám krev do dolních končetin,
než běžíte třeba, jo?
A ten labérž zjistil,
že ty těla to dělají přitom.
Jak myslíte,
že můžou trénovat
i sportovci, který trénují mentálně?
Přece znáte ten pokus,
ne to udělali v Americe
v nějakým baseballovém týmu,
nebo basketballovém.
Půlka týmu posilovala pouze mentálně.
Půlka týmu seděla
a meditovala, že posiluje.
Zajímavý bylo,
že to, co byly v posilově,
měli trošku větší svaly,
jako zřetelný,
ale výkonos měli lepší tam ty.
Jak to?
Kde jste?
Kde je realita?
Jak to, že teda necvičí s činkou?
Jak to, že cvičí s myšlenkou?
Jako, že má činku
a to tělo,
opravdu se teda posílí?
Jak je to možný?
No a tak dále.
Takže těch pokus je učiněno mnoho,
spoleg si si fos je zastídlá,
nějaká parta,
která prostě...
Oni jsou v takovým jako světě
zůstali někde uvízlí v nějakým
paradikmatusvým,
protože když ocenili Stanislava
Groffa diamantovým balvanem,
tak jako je vědět,
že jsou teda hodně mimo,
jo, co na to říct.

[Transcript] Čestmír Strakatý / Dušek: Víím, že jsem trapnej a pro lidi blázen, je mi to jedno. Žijeme ve snění a máme nekonečná těla

Groff je prostě fantastická figura
iniciační pro světovou psychologii,
psychiatry, to je genius,
jako jo.

Tak názory asi můžou být...
Názory můžou být velice různé,
to, že spoustali lidi řekli,
že jsem blázen, to je miastný,
to mám voděctví,
že tím to můj já se nedivím.
A to mě zajímá,
zajímá mě.

Vy jste zmínil příběh,
no, pana Tománka je takový...
Formanka.

Formanek má zase jiné,
to má kozí příběh.

To je čestně vedle.
Jaki je váš příběh?

Můj příběh.

Jaki byl váš iniciační moment?

Já neměl žádné iniciační moment.

Já jsem to měl voděctví.

Já ono měl pořád.

Pořád stejně.

Tak jako to vidíte teď,

tak se to viděl,

když vám bylo pět.

Mnoho věcí jsem věděl, viděl.

Nebo když jste byl na tom gymnáziu,

o kterém jsme se bavili před chvílí ještě.

No tam už to bylo takový,

jako gympl.

Hledíte na gymplu,

třeba, jak vám to mám povídat.

Já jsem na gymplu,

přeměžtím si,

jakože rozumíte,

to, co jsme chceme mluvit,

je souběh mnoha rovin,

jako energi a mnoha příběhu.

A to, co je na tom komplikovaný,

je to nějak jako srozumitelně zdělit.

[Transcript] Čestmír Strakatý / Dušek: Víím, že jsem trapnej a pro lidi blázen, je mi to jedno. Žijeme ve snění a máme nekonečná těla

Já jsem byl akví dítě velmi,
jak se ho řekne, plachí,
částičně,
dítě vážný velice
a hloubavý takový.
Já jsem četl ohromný množství knížek jako dítě,
jak jsem se naučil,
čísá jsem čet podpeřinou celý noc,
já jsem načet,
ale já jsem čet dostevský,
já jsem to čet pátý, přes devátý,
naši mi tam pouštěli do takových knihovny,
měli tam Evropský literární klub
a tam byli detektivky,
Ed McBane, byl tam dostevský Tolstoy,
byli tam fúry autorů,
byl tam Ivan vyskočil taky,
taky a jiné povídky,
byl tam Ray Bradbury,
byl tam Vone Gooty.
Všechno se tak,
a to jsem já čet jako dítě
a v rodiče řekli,
i káma sutru jsem čet slovensky,
že to bylo fantastičky,
jsem to čet na gympluňek,
že jsem byl úžasný z těch termínů slovenských.
No a,
takže já jsem tak jako nasával takový,
jakoby velkým noctví
prapodivných kníh,
nebo prapodivnou směz,
hodně jsem čet kníhy pro dívky.
Moje, já mám sestru,
a tam měla furt, a ne je,
ta luž za alotka,
a ta četla ty knížky pro holky,
a já to tak jako čet,
možná vidí, co ty holky,
jak jako žijou teda,
takže jsem měl načtenou takovou dívčí,
literatoru taky.
No a do toho jsem se,

[Transcript] Čestmír Strakatý / Dušek: Víím, že jsem trapnej a pro lidi blázen, je mi to jedno. Žijeme ve snění a máme nekonečná těla

do toho jsem miloval,
můj táta byl osětlovač v semaforu,
50 let celou dobu,
celý svůj život.
On tam začínal v podstatě té měř,
těstně poté, co to divadlo začlo,
tak táta tam přišel jako technik.
Takže já jsem jako dítě chodil na zkoušky do semaforu,
koukal jsem na suky,
jo našli trána tohle,
pak jsem chodil na ty další přestavení,
a miloval jsem takovou tu atmosféru,
toho veselého divadla,
semaforu určitou,
nádhernou atmosféru na zkouška,
která tam byla,
já jsem chodil na zkoušky,
já miloval zkoušky,
když to ještě ještě není hotový.
Nejprve jsem nacvěčil 3 suchého hry
do jednoho večera, takový vejtrůc,
taková stráta krvě člověk způjdy
Jonáš a Tingtungle,
u takých pásmo,
to jsme hráli ze spolužákama.
Pak jsem udělal Jonáš a Tingtungle celý,
s Alešem Slavičkými,
jako se šlitrem,
já byl jako suchý,
a pak jsem mnou měl moc zpíve,
tak zpívali tam holky zborově ty písňě.
A pak jsem se osměl,
napsal jsem suvoje texty
k písničkám Voskovce Vericha.
Takže byly písničky Voskovce Vericha,
a já jsem před to psal takový před scény,
jako který jsem se psal,
a bylo pro mě velkým takovým
jako velkou ctí,
že si nějaký lidi myslili,
že to je Voskovce Vericha,
oni myslili,
že jsem vzal nějaký jejich texty.

[Transcript] Čestmír Strakatý / Dušek: Víím, že jsem trapnej a pro lidi blázen, je mi to jedno. Žijeme ve snění a máme nekonečná těla

A pak jsem se osměl,
že napíšu svojí hru.
A my jsme místo výuky chodili na cvětčovat,
já měl samý jedničky,
mě to dovolovali,
mě tam poušteli místo školy,
cvětče divadlo.
No a pak nastala chvíle,
teď to takhle musím zlouhavě říkat,
ale aby jsme došli do toho bodu,
kdy jsem napsal hru svojí,
a můj tatínek,
který byl v tom semaforu,
pozval na to hru,
chodil tam jeří suchých,
chodila hná Hegerová,
táta byl odvorní osjetlovaž Hany Hegerová,
tak ty tam jako,
ty to znali,
se suchým jsem si povídal
od vorby a tak.
No a pak pozval Pavel Boška.
A Pavel Bošek byl tehde,
tehdy jevištní partner Ivana Vyskočila,
byl to šef redaktor časopisu Amaterská scéna,
přišel na to představení,
a po představení za mnou přišela říkal,
vznáte co já dělám s Ivanem Vyskočilem,
a já jsem říkal to neznám,
a on řek to je pro vás,
na to chodíte.
A já jsem začal chodit na tom gymblu,
někdy ve druháku,
na Vyskočila s Boškem
a chodil jsem každý týden,
na každý jejich představení 3 roky.
Bošek potom zemřel tak,
jak se říká přečen,
to byl mladej řeho, no.
Chystal takový představení,
kde jsem měl být s ním,
ešte pár mladejich lidí,
mělo tam jako účinkovat s ním.

[Transcript] Čestmír Strakatý / Dušek: Víím, že jsem trapnej a pro lidi blázen, je mi to jedno. Žijeme ve snění a máme nekonečná těla

A toto improvizované divadlo,
který jsem znal vod Vericha z Horníčkem,
já jsem miloval ty forbiný jejich,
co jsem znal,
a samozřejmě Voskovce z Verichem,
ale těch nahrávek nebylo mnoho.
A toto je to improvizované divadlo,
vás uvede do takového stavu,
když to začnete dělat,
že vy si zvyknete na to,
že nemáte nic připraveno,
nemáte nic v rukávu, žádné SO,
a jdete a hraje dvě hodinky.
A vám to přijde normální,
když to děláte.
A pak se dočtete odborný článek od odborníka,
neexistuje hred,
který by mohl improvizovat dvě hodiny,
protože improvizace může vydeřet na 10 minut.
Neexistuje hred,
psal kolega můj,
který znal mě i moje divadlo,
tak napsal, že to, že neexistuju.
Tak jsem tak čet a říkám to je zajímavý,
jak v tom myslí, že neexistuju.
No, takže já jsem,
to, ta hlavní iniciat se,
byla přesto improvizované divadu,
kdy jdete
a důvěřujete,
čemu důvěřujete prostoru.
Sobě?
Sobě vůbec ne.
Vy to neděláte.
Tak musíte vědět, že to zvládáte.
No a to není, že to vy to zvládáte.
Vy jste k vyspozici,
a vy víte, že to je přítomno,
a že to funguje.
Vyspozici,
nevíme si komu nebo čemu, ale něčemu.
Jste k vyspozici ty inspiraci,
tomu svému frekvenčnímu tělu,

[Transcript] Čestmír Strakatý / Dušek: Víím, že jsem trapnej a pro lidi blázen, je mi to jedno. Žijeme ve snění a máme nekonečná těla

tomu přesahu,
tomu, co neudržíte ve vědomí.
Jo, protože my neudržíme
většinu naší vytosti ve vědomí.
Kdybychom udrželi všechno ve vědomí,
tak nikdo nemá psychický problémy,
nikdo nemá problémy,
nikdo nemá mindráky,
to by nikdo neměl,
to by neexistovalo, jo.
A to je ta naše část,
by to s tykroumi vědomně,
jako neřídíme, neovládáme,
a ona nám pořád stupuje do života
nějakým způsobem.
A vy na jednou jdete beze strachu,
jdete na tu scenu,
když jsem uváděl po prvý český lvy,
tam Iva Janžurová,
před 2000, tak mělím,
na vým přesně,
a Iva Janžurová tam tak seděla,
a po skončení mi říkala,
vy nemáte trému, vidte.
Já jsem říkal, nemám no.
Já se na to těším, je to baví strašně.
Mě se do líbí, že se kouká milion lidí.
Mě se do líbí, že můžu na jednou přestat mluvit,
třeba, a milion lidí bude koukat,
jak tam někdo nemluví.
Já to mám v obráce, ne?
Já nemám jako hruzu z toho,
že na mě kouká milion lidí,
a že můžou vidět,
že jsem to, že jsem trapnej,
to vymrovnou, to vy mnou předu.
To je jako premisa,
z kterou jdou,
a to je je vyště,
to, že se něco podaří,
to není moje záslucha.
To je jenom určitá,
tento prostor je nesmíne inspirativní

[Transcript] Čestmír Strakatý / Dušek: Víím, že jsem trapnej a pro lidi blázen, je mi to jedno. Žijeme ve snění a máme nekonečná těla

a nese v sobě.

Všechny myšlenky tedka tady existujou,
rozumíte, jak to píše Ramta
ve svý bílý kníze.

V tuto chvíli tady v tomto prostoru
jsou všechny myšlenky toho to světa.

A teď jde o to,
jak vy se hodně otevřete,
jak se naladíte,
čemu všemu se otvíráte,
a co k vám může proudit.

Jo?

A to záleží na vašem,
jakoby ladení a určitý,
řeklíme šíři rejstříku,
které vy otevřete.

Jo, když já se otevířuju,
jdeme jako budhista,
no tak budu budhista a ty myšlenky,
co jsou mimo ten budhizmu,
mě budou jako protivniš,
budu katolík, že jo,
tak to budou katolické myšlenky,
a ty budhisti mi budou připarat,
takový hele ten budhista,
jak tedka Harík,
bo to mluvil,
tak si hrajou na ty budhisti,
ty šeši, že jo,
takový pořád někde.

Jsem o tak zásluch,
no to hožky mluvil,
to bylo koji spokojený,
no, no, no.

Já jsem tak posluchá, říkám,
hm, hm, človeček,
jak ty to přemešliš, chlapé,
a když jste otevřený úplně,
tak to k vám projede všechno,
a vy to neposuzujete,
vy neříkáte,
to je lepší, to je horší,
kdo je správný,

[Transcript] Čestmír Strakatý / Dušek: Víím, že jsem trapnej a pro lidi blázen, je mi to jedno. Žijeme ve snění a máme nekonečná těla

jestli Evropaní mají byť katolíci,
protože kdo jsou Evropaní,
že jo.
A jak se díváte na té lidi,
kteří, když tohle to slyší všechno,
je schizofrení, nevím něco.
To je jejich jec?
Vždyť, ať to říkaj,
to je jako,
mě se to netýká, ubezřeho.
No právě, to mě to rastně zajímá,
jestli se vás tohle to,
jestli se vás,
ani kdy se vás to netýkalo?
Posledně moc ne,
to je právě taková tam moje dívna odolnost,
kdy já jsem jako dítě chodil,
jako mladý klub,
takových dívnech,
starych kalhoták,
s takovou jednou kšandovou,
mojej babička mi vysky říkala,
jarko, seš jako vagabun,
jarko, oblik, a já měl ty kalhoti,
takový podědově nějaký starý manžestráky,
a měl jsem,
ta šled, to byl pásek z jejich šatů,
z babičine,
a v takhle já jsem tam běhal,
po týsá zavěřeho v létě,
se s broškem jsme vymejšteli,
neskuteční legraca dělali,
jsme tam obrovské dada,
na jezu, pro lidi,
my jsme hráli divadlo pro vodáky,
tam měli vodáci na kánovi,
jsme dělali vodní policiji,
že dostavovali, jsme kontrovali,
jsme občanky, vystupte z lodi,
takový, a no, to jsme,
takhle jsme blbly jako,
takže, jak bych to řekl,
ja to byl můj způsob života,

[Transcript] Čestmír Strakatý / Dušek: Víím, že jsem trapnej a pro lidi blázen, je mi to jedno. Žijeme ve snění a máme nekonečná těla

a to děkate,
že musíte dělat všechno, co vás baví,
musíte z toho mít radost,
tak to je ono.
Ne musím, ale mám, chcete.
Chcí, chcete.
Jakbyš toho musel mít radost,
to bylo smutný.
No ne, tak jako, abys to to dělal,
abys to dělal, abys to třeba jsem přišel,
možná, možná, že tohle je součást toho,
tak vít, tak asi musíte,
nesmývám, to být úplně proti sestě,
chápu, že tohle je takové,
ale třeba to hraní, řekněme.
Ne, ale tohle já přijdu,
a stejně říkám to, co jako chcí,
takže mě to proti serstě není,
to akorát blbí,
když pak to někdo vystřijne,
a země tam dělá osla,
a vyberde nějaké věty,
a nějaké věty tam nedá, jo.
To se může stát?
No, lidi, jo.
A to už je taková zase práce toho člověka.
Naštěstí už nám odborníci řekli,
že uměla inteligence umí vyrobit
jakékoliv fake-ové video,
a odborníci řekli,
že už nemáme věřit ničemu.
To, že ta úlevná chvíle,
kdy to můžem celý vypnout dvě hodit,
říci, a já to,
a znova poslouchá ty ptáky,
stromy, mraky,
a jít do toho prostoru.
Jste to trošku na kousu, to snění.
No?
Jste říká, že vlastně celý náš život je snění.
Ano.
Tak trochu.
Co to znamená?

[Transcript] Čestmír Strakatý / Dušek: Víím, že jsem trapnej a pro lidi blázen, je mi to jedno. Žijeme ve snění a máme nekonečná těla

Nebo úplně, já nevím.

Znamená to tohle.

Moc děkuji, že jste doposlouchali,

až jsem zbytek rozhovoru,

nejdete na hero-hero.co.l o Lomeno Čestmín

a uslyšíte v něm třeba tohle.

Je to můžete celý chápat.

Máte to vejméně,

máte to požehnaný.

Nemůžete, že vám rozumím.

Ale jsem otevřen té možnosti.

Kdybyte dle vesmí, které chtěl tvořit nějaký unifikovaný názory,

tak vytvoříte jiný xyhty.

Tak to není.

My jsme každý trochu, nebo úplně jiné.

Máminka zemřela na Rakovinu před se.

Máminka zemřela na Rakovinu, to byla její volba.

To byla její volba?

No jo.

Existu je výborná manažérka,

kteřá udělala, co ji pokus znaměla,

bo nám měla Rakovinu

a udělala konkurs na doktora.

Jo.

Doktorí byly velice pobouření, protože se si to dovolila,

že byly zvyklí, že oni říkali, jak to je.

A ona říkla, ne.

Vím řeknete, jak něbude telečit.

Prosím.

Teď jsou kromá banka, kteřá řídí centřální manky.

Hm.

A majitele jsou jako neznámí, no.

Jí o tom luval Karel Gott v roce 2001 herdek přece.

Karel Gott ale je věřil různým měcem.

No, věřil.

Illumináti, mimozemské civilizace.

A tyhle všechny, tohle všechny věci Karel Gott byl